

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **Ing. J. R.**, zastoupen JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem se sídlem Starobranská 327/4, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha, **za účasti:** MUDr. M. R., zastoupena JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dražkovice 181, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2020, č. j. 11 A 113/2019 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. 17806/2019-MZE-11121, byla podle § 3g odst. 6 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zemědělství“), zamítnuta námitka žalobce a potvrzena oznámení Státního zemědělského intervenčního fondu, regionálního odboru Olomouc, pracoviště Šumperk (dále též „SZIF“) ze dne 12. 2. 2019, č. j. SZIF/2019/0130742 a č. j. SZIF/2019/0130746, kterými nebylo podle § 3g odst. 4 zákona o zemědělství vyhověno požadavkům žalobce na provedení aktualizace v evidenci půdy (u pozemků specifikovaných v těchto oznámeních), a uvedená oznámení byla potvrzena.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalobou, Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) ji zamítl shora označeným rozsudkem. Městský soud se ztotožnil se žalovaným, že nebyly splněny podmínky pro provedení aktualizace v evidenci půdy. Nepřisvědčil žalobci, že správní orgány měly změnu provést i bez souhlasu jeho manželky MUDr. M. R. (osoba zúčastněná na řízení). Předmětné pozemky byly ve společném jmění manželů (žalobce a osoby zúčastněné na řízení), přičemž v evidenci pozemků byla na základě dřívější žádosti zapsána jako uživatelka pouze manželka žalobce (osoba zúčastněná na řízení). Za takové situace bylo třeba, aby žalobce jako osoba požadující provedení změny v evidenci pozemků předložil její souhlas s provedením změny, popř. jiný relevantní doklad opravňující správní orgán k provedení změny (např. rozhodnutí soudu). Městský soud dodal, že v daném řízení nejsou správní orgány oprávněny řešit spory mezi manžely. V řízení týkajícím se změn v evidenci půdy (řízení podle § 3g zákona o zemědělství) může správní orgán řešit pouze otázky evidence půdy, nemůže však řešit soukromoprávní spory. Stejně tak v uvedeném řízení nemohl správní orgán řešit ani otázku údajné dřívější neoprávněnosti zápisu manželky do evidence půdy, popř. otázku, jaký právní důvod užívání svědčí ve prospěch manželky žalobce, ale pouze to, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky pro provedení navrhované změny v evidenci. Městský soud nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

II.

[3] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), které soud pro přehlednost uspořádal následovně. Stěžovatel předně poukazoval na existenci vad ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel dále polemizoval s odůvodněním rozsudku městského soudu a rozhodnutí správních orgánů. Dovožoval, že správní orgány i městský soud namísto aplikace zákonné úpravy (§ 3g zákona o zemědělství), která svědčí ve prospěch stěžovatele, dovodily, že předmětné pozemky patří do společného jmění manželů. Stěžovatel nepopírá, že předmětné pozemky patřily do společného jmění manželů. Podle stěžovatele je to však irelevantní, neboť právní důvod užívání musí být prokázán listinou (§ 3 odst. 2 zákona o zemědělství). Stěžovatel v řízení předložil výpis z katastru nemovitostí, ze kterého vyplývá, že v katastru je u předmětných pozemků zapsán výlučně on, a na základě tohoto podkladu měly správní orgány změny v evidenci bez dalšího provést. Postup správních orgánů porušuje čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“), resp. zásadu rovnosti občanů před zákonem. Stěžovatel dále polemizoval s dílčími částmi odůvodnění v odstavcích 32 až 40 rozsudku městského soudu. Podle stěžovatele je argumentace městského soudu vadná a nesprávná. Argumentace v odstavcích 32 až 35 zakládá vadu řízení. Soud zde uvádí obecné závěry stran důsledků § 82 odst. 4 správního řádu bez vztahu k projednávané věci. Stěžovatel nesouhlasil ani se závěry městského soudu v odstavcích 36 a 37, kde soud uvedl, že pro dané řízení není relevantní prokázat, že by stěžovatel v minulosti udělil souhlas se zapsáním své manželky do evidence půdy, resp. jaký právní důvod svědčí ve prospěch manželky, ale výhradně pouze to, zda byly splněny podmínky pro provedení stěžovatelem navrhované změny zápisu v evidenci. Nepodložený je pak závěr městského soudu, že to byl stěžovatel, kdo v minulosti zapsal do evidence půdy jako

pokračování

uživatelku svou manželku. Stěžovatel dále poukazoval na nesprávnost argumentace v bodě 40 rozsudku. Městskému soudu vytýkal i to, že v přezkoumávaném rozsudku uvedl stejnou argumentaci jako v rozsudku ve věci sp. zn. 11 A 112/2019, ačkoli se jedná o rozsudky senátů rozhodujících v odlišném složení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem městského soudu. Žalovaný dále zopakoval a rozvedl argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí. Je názoru, že bylo postupováno v souladu s právní úpravou. Nedošlo ani k žádným vadám, pro které by bylo třeba rozsudek městského soudu zrušit. Tvzení stěžovatele, že oba rozsudky týkající se stěžovatele (rozsudek č. j. 11 A 113/2019 - 43, a rozsudek č. j. 11 A 112/2019 - 49) vydaly senáty Městského soudu v Praze v odlišném složení, není pravdivé. V obou případech rozhodovaly senáty ve stejném složení. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

[5] Osoba zúčastněná na řízení podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém neshledala kasační námitky důvodnými. Ve vztahu k věci zejména uvedla, že předmětem řízení vedeného před SZIF bylo posouzení žádosti stěžovatele požadující změnu v evidenci pozemků. Podle správních orgánů stěžovatel nesplnil podmínky pro změnu v evidenci půdy, s čímž se osoba zúčastněná na řízení ztotožňuje. Dodala, že se považuje za právoplatnou uživatelku předmětných pozemků. Vyjádřila se i k další stížní argumentaci a neshledala ji přílehavou. Z pohledu osoby zúčastněné na řízení je rozhodnutí soudu přezkoumatelné. Navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[8] Optikou uvedeného nahlížel Nejvyšší správní soud na kasační stížnost a neshledal ji důvodnou.

[9] Nejvyšší správní soud se primárně zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[10] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[11] Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější a pregnantnější vypořádání uplatněných námitek, nezakládá způsob zvolený městským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Postup městského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry rozhodnutí přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Městský soud se nedopustil ani žádné jiné vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro kterou by bylo třeba jeho rozhodnutí zrušit.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval jádrem dané věci. Soud připomíná, že předmětem řízení před správními orgány byla žádost stěžovatele o provedení aktualizace (změny) v evidenci půdy.

[13] Podle § 3a zákona o zemědělství evidence využití půdy obsahuje: a) evidenci půdy, b) evidenci ekologicky významných prvků a c) evidenci hospodářství podle objektů určených k chovu evidovaných zvířat. Základní jednotkou evidence půdy je půdní blok o minimální výměře 0,01 ha. U dílu půdního bloku se eviduje mj. výměra způsobilé plochy, její uživatel, včetně uvedení identifikačního čísla, jde-li o právnickou osobu a fyzickou osobu s přiděleným identifikačním číslem, nebo data narození, popřípadě rodného čísla, jde-li o fyzickou osobu, které identifikační číslo přiděleno nebylo.

[14] Aktualizace evidence půdy je pak obsažena v § 3g zákona o zemědělství. Aktualizaci v evidenci půdy provádí SZIF. Dle § 3g odst. 2 zákona o zemědělství zjistí-li SZIF, že ohlášení změny v evidenci půdy je v rozporu s údaji vedenými v evidenci půdy nebo jiným ohlášením změny, vyzve uživatele, který učinil ohlášení změny, popřípadě uživatele dotčeného tímto ohlášením k předložení písemné dohody odstraňující vzájemný rozpor nebo k předložení dokladu prokazujícího právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu.

[15] Dle § 3g odst. 3 zákona o zemědělství SZIF provede aktualizaci evidence půdy na základě ohlášení, jestliže: a) údaje v ohlášení změny neshledá nepravdivými, popřípadě neúplnými, nebo b) ohlášení změny je doloženo písemnou dohodou podle odstavce 2 nebo uživatel, který učinil ohlášení změny, předložil doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2.

[16] Dle § 3g odst. 4 téhož zákona pak SZIF aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny podle odstavce 1 neprovede, jestliže a) i po předložení dokladu podle odstavce 2 shledá údaje v ohlášení změny nepravdivými, nebo b) uživatel, který učinil ohlášení změny, nedoložil písemnou dohodu podle odstavce 2 nebo doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2.

[17] Podle § 3g odst. 5 zákona o zemědělství jestliže v důsledku ohlášení změny mají být aktualizovány údaje týkající se dílu půdního bloku uživatele, který nepodal ohlášení změny, a na základě výzvy podle odstavce 2 nedoložil písemnou dohodu nebo neprokázal právní důvod užívání dílu půdního bloku, SZIF mu oznámí provedení aktualizace evidence půdy.

[18] Podle § 3g odst. 6 zákona o zemědělství proti oznámením podle odstavců 3 až 5 lze podat námitku, o které rozhoduje Ministerstvo zemědělství.

[19] Jak vyplývá ze spisu, správní orgán I. stupně (SZIF) žádosti stěžovatele požadující změnu v evidenci půdy u předmětných pozemků nevyhověl, neboť stěžovatel nepředložil

souhlas své manželky (stávající uživatelky předmětných pozemků dle evidence půdy), jakož ani žádnou jinou dohodu či doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy stěžovatelem. Vydal proto oznámení o neprovedení aktualizace v evidenci půdy podle § 3g odst. 4 zákona o zemědělství. Stěžovatel napadl oznámení námitkami, které žalovaný zamítl s poukazem na § 3g odst. 6 zákona o zemědělství.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se správními orgány a městským soudem, že nebyly splněny podmínky pro provedení aktualizace v evidenci půdy. Postup správních orgánů v dané věci (aktualizace v evidenci půdy) byl činěn v mezích právní úpravy a neporušil ani Listinu základních práv a svobod včetně v ní obsažených zásad (např. stěžovatelem obecně akcentovaná zásada rovnosti). Zákon o zemědělství umožňuje provést změnu v evidenci půdy pouze při splnění shora uvedených podmínek, ty však splněny nebyly. Stěžovatel nepředložil v řízení dohodu, ze které by vyplývalo, že se se svou manželkou (která byla zapsána jako uziatelka pozemků na základě dřívější žádosti) dohodl na změně v evidenci pozemků, popř. souhlas manželky s takovou změnou (manželka stěžovatele naopak explicitně nesouhlasila se změnou v evidenci), jakož ani jiný doklad prokazující právní důvod užívání sporné zemědělské půdy výlučně stěžovatelem (např. rozhodnutí soudu o tom, že předmětné pozemky jsou pouze ve vlastnictví stěžovatele, že souhlas manželky byl nahrazen soudem atp.).

[21] K námitce stěžovatele, že předložil výpis z katastru nemovitostí, na kterém je u předmětných pozemků uveden jako vlastník, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel ani v kasační stížnosti nezpochybňoval, že předmětné pozemky byly v době rozhodování správních orgánů součástí společného jmění manželů. V kasační stížnosti výslovně uvedl, že je *pravda, že předmětné pozemky patřily do společného jmění manželů*. Ostatně stejný názor zastávala i osoba zúčastněná na řízení. Stěžovatel přitom nepředložil v řízení žádný podklad, ze kterého by bylo lze dovodit, že pozemky skutečně nebyly součástí společného jmění manželů (sám uvedl, že se jednalo o pozemky ve společném jmění manželů). Soud dodává, že skutečnost, že je v katastru zapsán jako vlastník pouze jeden z manželů, nemusí znamenat, že tento pozemek není součástí společného jmění manželů (srov. Dvořák, J., Spáčil, J.: Společné jmění manželů v teorii a v judikatuře. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer 2011, s. 76 a násl., či judikaturu Nejvyššího soudu, např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2009, sp. zn. 22 Cdo 646/2009, ze dne 23. 8. 2011 sp. zn. 22 Cdo 4709/2009, ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 22 Cdo 3245/2017, ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 22 Cdo 6109/2017, ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. 22 Cdo 3234/2018 atp.). Ani ze stěžovatelem akcentovaných ustanovení § 3g odst. 2 až 5 zákona o zemědělství nelze dovodit, že by bylo třeba vycházet výlučně z výpisu z katastru nemovitostí (který neodpovídá ani podle stěžovatele realitě). Úkolem správních soudů v dané věci přitom bylo řešit výlučně otázky týkající se aktualizace v evidenci půdy, nikoliv majetkové spory mezi manžely. K tomu viz limity vyplývající pro správní orgány z § 3g zákona o zemědělství a z judikatury (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014 - 37, či ze dne 22. 3. 2016, č. j. 2 As 20/2016 - 29, ze dne 19. 7. 2006, č. j. 7 As 26/2005 - 67). Z označených rozsudků vyplývá, že v řízení podle § 3g zákona o zemědělství je úkolem správních orgánů posoudit, zda žadateli svědčí právní titul k užívání uvedených zemědělských pozemků a nikoliv řešit občanskoprávní spory. Jelikož není sporu o tom, že předmětné pozemky byly v době rozhodování správních orgánů součástí společného jmění manželů, nelze ani přisvědčit názoru stěžovatele, že jeho manželka nepředložila žádný

pokračování

právní titul k zápisu do evidence půdy. Právě skutečnost, že předmětné pozemky tvoří součást společného jmění manželů, totiž prokazuje právní důvod užívání těchto pozemků ze strany manželky stěžovatele. Za situace, kdy stěžovatel neprokázal (ani netvrdil), že by byl výlučným vlastníkem daných pozemků, nemůže mít na existenci tohoto právního důvodu vliv, že v katastru nemovitostí je jako vlastník zapsán toliko stěžovatel. Nejvyšší správní soud dodává, že v právních záležitostech týkajících se společného jmění manželů jednají manželé společně, popř. jedná jeden manžel se souhlasem druhého, přičemž tento souhlas lze nahradit rozhodnutím soudu (viz § 713 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).

[22] Předmětem nyní posuzovaného řízení přitom není správnost dřívějšího zápisu manželky stěžovatele do evidence půdy, ale otázka zákonnosti neprovedení navrhované změny požadované stěžovatelem. Je tedy správný nosný závěr rozsudku městského soudu, že pro danou věc není relevantní otázka dřívějšího zápisu manželky stěžovatele do evidence uživatelů půdy, ale to, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro provedení stěžovatelem navrhované změny zápisu v evidenci. Nutno dodat, že stěžovatel ani netvrdil, že by v jiném řízení účinně zpochybnil správnost dřívějšího zápisu manželky do evidence půdy.

[23] Pokud stěžovatel tvrdil, že pozemky užíval v minulosti výlučně on, v důsledku čehož mělo být jeho žádosti bez dalšího vyhověno, odkazuje soud na výše uvedené a dodává, že toto tvrzení je v rozporu s údaji uvedenými v evidenci půdy (jakož i s tvrzeními jeho manželky, která tvrdila, že pozemky užívala ona). Judikatura zdejšího soudu přitom zastává názor, že za uživatele je třeba považovat osobu zapsanou v evidenci půdy. Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 As 2/2008 - 55, v němž soud uvedl, že *„vycházel-li žalovaný při posuzování intenzity chovu hospodářských zvířat, resp. při zjišťování uživatelských vztahů ke stěžovatelem uváděným půdním blokům, pouze a jen z údajů v evidenci půdy, byla v daném případě naplněna formální (a současně kumulativní) podmínka aplikace ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) bod 2 nařízení. Pokud by správní orgány přihlédly k tomu, že stěžovatel fakticky užíval i jiné, v evidenci neuvedené, půdní bloky, překročil by meze, které mu zákon stanoví, a své rozhodnutí by zatížil nezákonností. Ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 nařízení proto nedává žalovanému žádný prostor pro dokazování faktického užívání půdních bloků, neboť za rozhodné stanoví jedině údaje v evidenci půdy. Tento postup je současně i souladný s požadavkem rovného zacházení se všemi žadateli, stejně jako s principem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu.“*

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti dále obecně polemizoval s dílčími závěry městského soudu (v odstavcích 32 až 40 rozsudku). Podle názoru kasačního soudu stěžovatel nepřednesl žádnou argumentaci, pro kterou by bylo třeba přistoupit ke zrušení rozsudku městského soudu, resp. rozhodnutí správních orgánů. V bodech 32 až 35 rozsudku městský soud správně akcentoval povinnosti vyplývající z § 82 odst. 4 správního řádu a navazující judikatury (např. rozsudek ze dne 13. 2. 2008, sp. zn. 2 As 56/2007). I podle názoru Nejvyššího správního soudu je žalovaný povinen přezkoumávat existenci právních důvodů užívání především v rozsahu tvrzeném a prokazovaném účastníky řízení (s případným přezkumem skutečností, které musí správní orgán hodnotit z moci úřední). Je pravdou, že v bodě 34 soud poněkud nešťastně tvrdí, že se stěžovatel mylí, pokud vykládá aplikovanou právní úpravu tak, že skutečnost, že manželka stěžovatele byla v minulosti zapsána v

evidenci pŮdy jako uživatelka, brání tomu, aby tam mohl být místo ní zapsán stěžovatel. Právní úprava takto explicitně koncipována není. Městskému soudu lze vytknout i to, že nespecifikoval, z jakého konkrétního podkladu dovozuje, že v minulosti zapsal manželku stěžovatele do evidence pŮdy přímo stěžovatel. Tyto dílčí nedostatky však nemohou nic změnit na výše uvedených závěrech, pro které nebylo lze žádosti stěžovatele vyhovět. Bylo by proto přílišným formalismem pro uvedené nedostatky rozsudek městského soudu rušit. V daném případě je totiž irelevantní, zda to byl stěžovatel, kdo dříve osobně zapsal do evidence osobu zúčastněnou na řízení (na základě jejich vzájemné konkludentní dohody za účelem umožnit podnikání osoby zúčastněné na řízení). Podstatné bylo posoudit, zda byly splněny podmínky pro změnu v evidenci na základě žádosti stěžovatele. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel nedoložil splnění podmínek potřebných pro provedení změny v evidenci. Lze proto souhlasit i s nosnou částí odstavce 38, kde městský soud na podkladě právní úpravy shrnul, proč nemohlo být žádosti stěžovatele vyhověno. S městským soudem lze souhlasit rovněž v tom, že v řízení podle § 3g zákona o zemědělství není správní orgán oprávněn řešit občanskoprávní spory. Jak uvedl soud již výše, v tomto řízení lze řešit pouze otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence pŮdy, nikoliv otázky spojené s určením jejího vlastnictví. Ty přísluší řešit soudům v občanském soudním řízení (k tomu viz i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014 - 37 a ze dne 19. 7. 2006, č. j. 7 As 26/2005 - 70). V souladu s uvedeným postupovaly správní orgány i v dané věci. Neřešily občanskoprávní vztahy mezi účastníky, ale výlučně otázku podmínek pro oprávněnost navrhované změny zápisu údajů v evidenci. Za nezákonnou nelze považovat ani argumentaci v bodě 39 rozsudku. Zde soud uzavřel, že aproboval názor správních orgánů, že změny v evidenci pŮdy by bylo možné provést za předpokladu souhlasu osoby zúčastněné na řízení (popř. při splnění dalších zákonných podmínek), s čímž se ztotožňuje i zdejší soud. Pokud pak stěžovatel polemizoval s odůvodněním rozsudku v bodě 40, kasační soud konstatuje, že v tomto bodě soud žádnou argumentaci k námitce stěžovatele neuvedl. Zde soud uzavřel, že žalobu neshledal důvodnou. Soudu je z úřední činnosti známo, že obsáhlejší argumentaci v bodě 40 uvedl městský soud v rozsudku č. j. 11 A 112/2019 - 49, který je předmětem kasační stížnosti ve věci sp. zn. 7 As 69/2020. Tento rozsudek však v tomto řízení Nejvyšší správní soud nepřezkoumává. Ani žádná další argumentace v odůvodnění rozsudku městského soudu nevyvolává nutnost jeho zrušení.

[25] Důvodem ke zrušení rozsudku není ani to, že v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2020 ve věci č. j. 11 A 112/2019 - 49, byla použita obdobná argumentace jako v nyní posuzovaném rozsudku č. j. 11 A 113/2019 - 43. Stěžovatel se mýlí, když tvrdí, že uvedený senát (11 A) rozhodoval pokaždé v odlišném složení. Soud ze své úřední evidence zjistil, že v záhlaví obou rozsudků jsou uvedeni stejní členové senátu městského soudu (Mgr. Marek Bedřich, JUDr. Hana Veberová a JUDr. Jitka Hroudová). Nutno dodat, že z obou rozsudků vyplývá, že žalobu proti podobným rozhodnutím žalovaného podal stejný žalobce (stěžovatel), přičemž text žalob byl velmi podobný.

[26] K obecnému poukazu na žalobní námitky pak Nejvyšší správní soud uvádí, že zdejší soud již opakovaně vyslovil, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti kasační stížností napadeného soudního rozhodnutí, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci uplatněnou v žalobě nesplňuje zákonné požadavky na kasační stížnost. Je na stěžovateli, aby upřesnil

pokračování

každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozsudku, v opačném případě se jí soud nezabývá (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 - 64, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38). Z opatrnosti soud dodává, že souhlasí s městským soudem, že ani na základě argumentace v žalobě by nebylo lze shledat důvod ke zrušení správních rozhodnutí.

[27] Z uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, přičemž žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[29] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, jež byla osobě zúčastněné na řízení soudem uložena, a z důvodů hodných zvláštního zřetele může soud na návrh přiznat právo i na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení soud osobě zúčastněné na řízení neuložil splnit žádnou povinnost, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu